

staar „kan“ i Loven, forudsætter det kun, at der ogsaa kan bevilges mere. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at disse Bevillinger bør fremmes saa meget som paa nogen Maade muligt. — Naar det ærede Medlem beklagede, at der kun er 500,000 Kr. i Aar til Privatbaner, maa jeg sige, at det er det Beløb, man har ment vil komme til Anvendelse til de Koncessioner, der i Henhold til Loven skulle gives. Der ligger ganske rigtigt en hel Række Andragender om Koncessioner i Ministeriet for offentlige Arbejder, men efter Loven skal der aarlig kun bevilges 4 Baner, 2 for Øerne og 2 for Jylland. Det have vi gjort, og det skulle vi ogsaa fremtidig gøre. Kort efter det nye Finansaars Begyndelse vil der blive udstedt Koncessioner overensstemmende med Loven. Naar det ærede Medlem mener, at jeg allerede ved de nye Koncessioner skulde tage Spørgsmaalet om en anden Formulering af Koncessionernes Ordlyd op, skal jeg dertil sige, at de nye Koncessioner burde, tror jeg, ikke gerne vente efter Arbejdet paa at faa valgt en anden Ordlyd. Jeg er heller ikke ganske sikker paa, om den Vej, det ærede Medlem har ønsket skulde betrædes med Hensyn til Koncessionerne, er den rigtige og farbare. Staten, som staar noget fjernere fra de paagældende Forhold, ikke i den Grad har stedlige Indsigter og ikke er nærværende, maa i sit Forhold til Borgerne og Institutionerne ude i Landet holde sig til visse faste Regler. Man kan ikke blot lade det bero ved, at man ved, at det er gode og pæne Folk, som sikkert ville gøre lige akkurat det, der skal gøres. Paa den anden Side tør jeg ikke her bestride, at der muligvis kan være en hel Del i det, det ærede Medlem har sagt i saa Henseende, og jeg skal gerne tage Sagen op til Overvejelse.

Angaaende § 18 i Forordning af 5. Marts 1845 kender jeg nok Spørgsmaalet — jeg hørte det allerede i min Barndom, og det er stadig gaaet igen siden den Tid — om Befordringsgodtgørelsen til Ekspropriationskommissionerne. Jeg vil ikke sige, at jeg, da jeg som Barn første Gang hørte Historien, syntes om den, og jeg synes heller ikke bedre om den nu efter de mange Aars Forløb. Der er imidlertid en Ting, som gør det vanskeligt at gribe ind. De Herrer, som rejse for at ekspropriere for

Staten, oppebære i Diæter kun 6 Kr., eventuelt, hvis det er over 8 Timer af Dagen, der tages i Brug, 9 Kr. Det er nu til Dags ikke en anstændig Betaling for det Arbejde; en Mand, som er borte fra sit Hjem i offentligt Hverv, maa have mere end 9 Kr. om Dagen. Nu gives der et Slags Ækvivalent derigennem, at Befordringsgodtgørelsen er rigelig. Jeg vilde selvfølgelig foretrække, at Befordringsgodtgørelsen kun var et nøje Ækvivalent for Befordringslejligheden, men saa maatte samtidig ogsaa Diæterne forhøjes.

Angaaende Arbejderne paa Boulevardbanen her i København var Sammenhængen den, at disse Arbejder efter et *enstemmigt* Ønske af Finansudvalget i Fjor blev fremmede i Retning af Jordarbejde saa meget som den Gang muligt for at modvirke Arbejdsløsheden. Man mente, at det var bedre at give Jordarbejderne, der paa det Tidspunkt havde vanskeligt ved at faa noget at gøre her i København og havde mange arbejdsløse, Arbejde fremfor at skulle give dem Understøttelse. For næste Aar er det kun paa-tænkt at anvende ca. 50,000 Kr. paa Boulevardbanen. Resten af de Penge, der søges til Københavns Personbanegaard, ere til selve Banegaarden. Naar det ærede Medlem mente, at Banegaarden er et særlig københavnsk Anliggende og beklagede, at de Penge, der gaa dertil, ikke i Stedet³ blive lagte ud paa Baneliernerne, skal jeg dertil sige, at det er i allerhøjeste Grad et Landsforetagende. Ikke blot rejse vi jo alle til og fra København og Post udgaar herfra, men saa længe Forholdene paa Københavns Banegaard ikke ere i Orden, vil det være umuligt at besøge Trafikken Landet over paa en passende Maade, paa de Tider af Aaret og ved de aarlige Fester, hvor Trafikken er stor. En hel Masse Forsinkelser ude i Landet stamme fra de fortvivlede Forhold paa Københavns Banegaard. Og naar man endelig sætter Kraft paa Færdiggørelsen af Banegaarden her i København, maa ærede Medlemmer heller ikke overse, at der staar en stor finansiel Interesse bagved. I det Øjeblik de københavnske Baneforhold ere bragte i Orden, begynder Københavns Kommune at betale den ene Mill. Kr. om Aaret.